

Бруно Векарић је, рекао бих, правник. У супротном, тешко да би могао бити заменик јавног тужиоца у Тужилаштву за ратне злочине. Уз то је и портпарол Републичког тужилаштва, мада, познато је, за то, није потребна никаква школа.

Но добро, све то није превише битно. Важније од тога је да се, с времена на време, а то по правилу буде скоро сваког дана, Бруно мало заборави. Тада да понеку изјаву која је експлицитно политичка и нема никакве везе са његовим овлашћењима, која би, чини се, требало да имају везе искључиво са правосуђем и тужилачком улогом у кривичном поступку.

Тако се пре пар дана, заменик и портпарол Бруно, јавно легитимисао и као налогодавац Скупштине Србије. Ратни злочин у Сребреници мора бити дефинисан као геноцид и у противном нема смисла усвајати скупштинску декларацију, наложио је Бруно. "Нема смисла да се доноси та декларација ако у њој не пише да је то био геноцид. Треба поштовати одлуку Међународног суда правде и њихову дефиницију нашег нечињења у односу на Сребреницу", саопштио је Векарић путем *Б92* и додао да би за декларацију о Сребреници "преписао резолуцију Европског парламента о томе, јер је јасна, праведна и поштује жртве".

Изгледа да Бруно чита понешто од одлука Међународног суда правде и резолуција Европског парламента. Али је још изгледније да не чита домаће правне прописе. На пример, Устав Републике Србије. У противном, велике су шансе да би некако набасао и на члан 163. Устава, чији став 1. гласи: „Забрањено је политичко деловање јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца“. Можда ово менторисање парламенту, по Бруну, није политичко деловање? А можда заменик, као принципијелан човек, чита само уставна начела. Али и ту би некако добацио до чланова 3 и 4, а тамо је написано нешто о владавини права, повиновању власти Уставу и законима, подели исте на законодавну, извршну и судску.

Или ипак чита, али не хаје. Јер, Бруно је, показала је то недавна реформа судства, реформатор. А реформатори немају много времена за те колатералне грешке демократије, као што су Устав, закони, права, обавезе, одговорност... Уз то, за читање и поштовање Устава не следе аплаузи и црвени теписи „Друге Србије“. А у тој Земљи чуда, која долази узвишена и чиста, може се све оно што се нигде не може. И у њој могу и они који нигде не могу.